

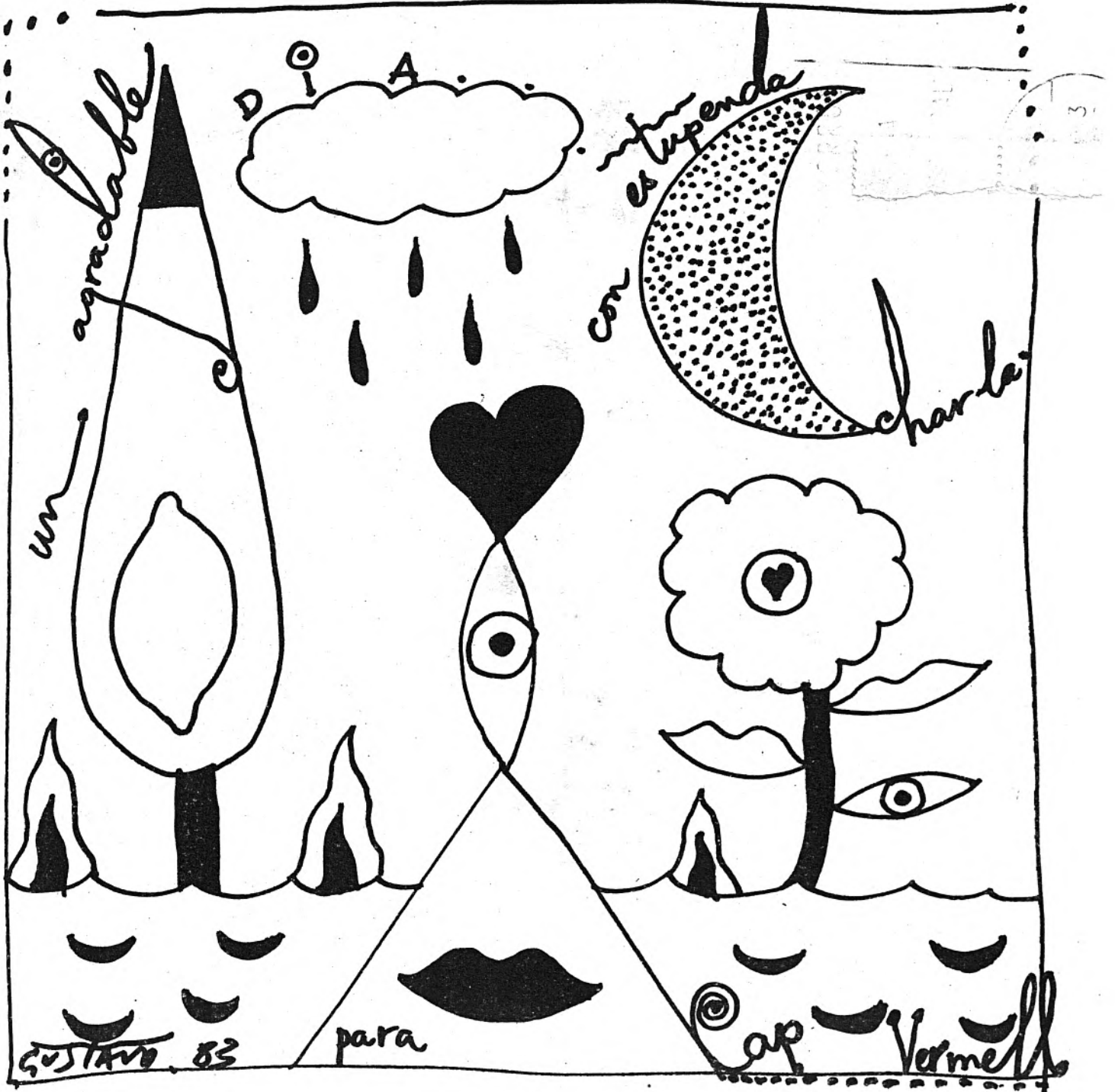
CAP

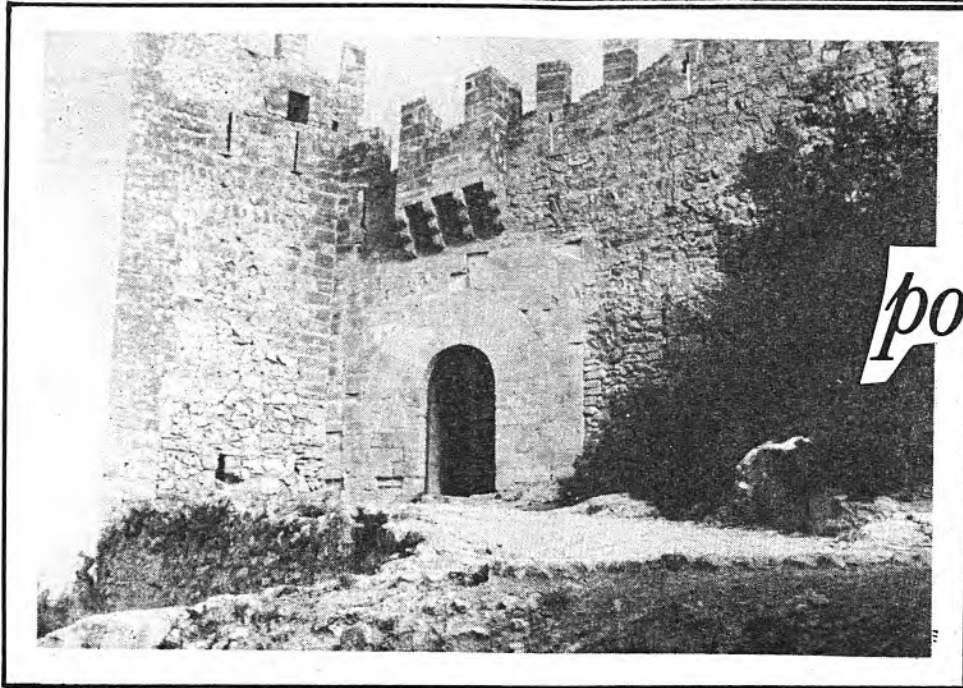
VERMELL

Nº 31

Capdepera-Cala Rajada

Juliol 83

NECESSITAM POESIA

Acabam d'estrenar un Ajuntament nou: pareix que hi ha ganes de treballar, tots comparteixen la voluntat d'eficàcia.

Si hi haguéssim de dir la nostra recordariem aquell extraordinari pilot que morí lluitant per fer lliure el seu país, Antoine de Saint-Exupéri: "Només hi vèim bé amb el cor. Tot allò que és essencial és invisible per als ulls". (El Petit Príncep, cap. XI).

És important fer coses i fer-les bé, però és imprescindible sobre el PER QUÈ i el CAP A ON.

La bellesa, la sensibilitat, l'humanisme, el treball no remunerat, el trespol no especulat, el pi "inútil", la platja no rendable, la casa o el

barri que conserva el seu caràcter, el mestre que en lloc d'amollar perquè és difícil i costós segueix i aguanta, l'alegria de que l'altre hagi fet bé allò en que jo em podria haver lluit, la finura d'estimar el meu carrer, posar les persones primer que el partit o l'interés, que la gent aprengui a organitzar-se, escoltar de veres les veus que no afalaguen, la rialla fresca, la festa que feim tots, no es pot contabilitzar a la màquina enregistradora.

Només uns regidors, uns educadors, que cerquin "allò que és essencial" podran passar per damunt de gelosies i personalismes immobilitzants i seran capaços d'engrescar un poble sempre temptat per la passivitat.

L L O C S   D E   V E N D A :

- Els dos estancs de Capdepera.
- Llibreria l'Orient.
- Llibreria Escolar.
- Llibreria Cala Rajada.
- Llibreria Quart Creixent. Ciutat.

LLASTIMA Un grup dels mestres de S'Alzinar que se'n van es va empipar per mor de la notícia que donàvem el mes passat. Ens alegrà que ens convidassin a tenir amb ells una conversa. No volgueren la cassette oberta perquè els tallava; digueren que ens farien arribar una carta i que esperaven que la publicaríem. Hem esperat fins al darrer dia i la carta no ha arribat. Ara mos sap més greu que mai no haver obert el magnetòfon, perquè la nostra primera il·lusió es convertí en desencís: Mos parlaren de que no eren "las Hermanitas de los Pobres", que aquí hi falten cines, teatres, etc. per a cultivar-se (la que ho deia és de Maria de la Salut!), falten uns pares capaços d'escriure una pancarta i manifestar-se davant la Delegació, que els al·lots són difícils i ja no hi ha màrtirs (ells certament no ho són), Cap Vermell els tira el poble damunt, són uns professionals com els altres, etc. etc. Amb una paraula, voldrien que els pares i els alumnes haguessin arribat a unes metes quan ells (per raons que potser són justes) han estat incapaços de caminar un parell de passes amb ells.

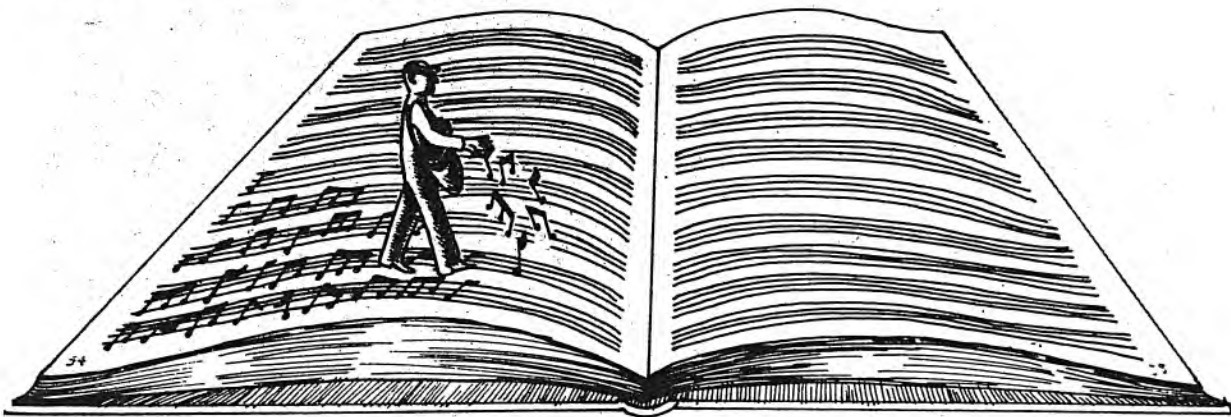
Es queixaren dels lloguers i condicions de les vivendes, i creim que amb raó.

Mos quedà un gran interrogant: i és bo o dolent que aquests se'n vagin?

ENCARA Mos pensàvem que ja havia passat com element terròs de la història de tot poble, però encara hi és. El grup de dansa moderna d'un poble veïnat no ha volgut venir a les festes del Carme, perquè el responsable (que treballa a Cala Rajada) ha tengut por de que no fossin acceptats o hi hagués rebentadors. Mos entristeix això.

VICARI EPISCOPAL Es el nom que donen al capellà que el Bisbe tria perquè sigui el seu representant a una de les quatre parts en que està dividida la diòcesi de Mallorca. De la nostra zona ho havia estat, els darrers sis anys, En Pep Estelrich. Acabat el temps reglamentari, el Bisbe ha designat per a la nostra zona En Joan Bauzà, rector de la Parròquia dels Dolors de Manacor.

MUSICA La Coral de S'Alzinar ha actuat a Son Servera, dia 25, i a Capdepera, acompanyada del Cor Els Aucells (Palma) i la Coral L'Oreig (Barcelona), el dia 26. Que a Son Servera hi hagués molt poques persones a escoltar-la pot tenir moltes explicacions, però que a Capdepera just n'hi hagués cent, mos sembla inquietant. Sobre tot perquè és un fet que es va repetint (recordau l'Orquestra Pro-Art).

•RIC.RIC.

PLET L'Associació de Veïnats Son Moll ha guanyat el primer judici per poder aixecar un bar damunt la platja, però la cosa seguirà per amunt perquè el principal perjudicat, Mateu Gili, no creu que sigui just.

COPET Per primera vegada el Consell ha donat una ajuda significativa a la Premsa Forana. A Cap Vermell mos han arribat 25.000 pts. Per qualque cosa comencen.

(passa a la pàgina següent)

(ve de la pàgina anterior)

DESPEDIDA A un hotel amb nom de personatge del "Hola", a començament de temporada, el cap de personal demanà a l'encarregat si hi havia cap problema. "Tenc una cambrera de menjador que espera un infant i necessitaré una substituïda". Feren números de lo que havia de costar la substituïda; de lo que costaria despedir la cambrera embarassada... i la foteren al carrer!

CONFRARIA Del 9 de juliol al 13 d'agost tenen lloc a la Confraria de Pescadors, eleccions generals per a la renovació de tots els càrrecs directius. Segons les noves normes electorals, les incompatibilitats són molt riguroses, lo que fa que alguns membres molt caracteritzats no es puguin presentar. Desitjam sort i encert als qui surtin elegits.

A LA FI Després de tres anys de parlar-ne han tapat els clots de la Travesia Baltasar Coves. I, ja que parlem d'asfalt, també podem recordar que han asfaltat el camí de la Urbanització de Na Taconera, després de molts anys de menjar pols. Qualque any tocarà als carrers de Ses Roses, Claper, Auba, Bosc, Oeste...

APEDREGAR Com han fet moltes altres vegades, tres o quatre nins de 8 a 12 anys, dia 14 de juny, amagats damunt les teulades de les dues aules que l'escola té en el carrer Gómez Ulla, apedregaven els cotxes (sobre tot els estrangers i llogats) que anaven i venien de Cala Rajada.

ESSER-HI Per primera vegada en tot el curs el Batle i el Regidor de Cultura passaren dues hores a l'escola de S'Alzinar interessant-se per les necessitats del centre. S'ha notat un canvi.

JA HO VAL Quatre obrers en atur es decidiren a arreglar una vivenda seva, amb la cobertura legal (firma) d'un mestre d'obres. Els ha caigut damunt una denúncia... I pensar que quan es tracta d'un trempó gros ho saben dies abans quan vendrà l'inspector... Per cert, que un regidor tenia un compressor treballant dins sa botiga en diumenge; no és gaire bon exemple.

ACCIDENT Dia 13 de juny trobaren mort dins la mar En Tomeu Melis Pascual, de 35 anys, casat amb N'Antònia Vila, pare de dues nines. Pareix que mentre cercava camamil·la, prop de Cala Torta, un cop de mar el se'n duqué.

LECTORS Mentre uns mos fan arribar suggeriments per a millorar, altres manifesten la seva complaença pel número dedicat al Castell (encara que mos va fugir el nom del nostre Conseller Miquel Pascual abans de les seves paraules, creim que pel text es podia entendre de qui es tractava) i altres troben que no hem interpretat bé el seu pensament. Així mos ho ha fet sobre En Marce, que no pensa ni ha dit mai que el mallorquí just s'hagi de parlar dins la cuina. No cal dir que mos alegra la notícia i esperam que serà un bon col·laborador de la normalització lingüística des de La Sala.

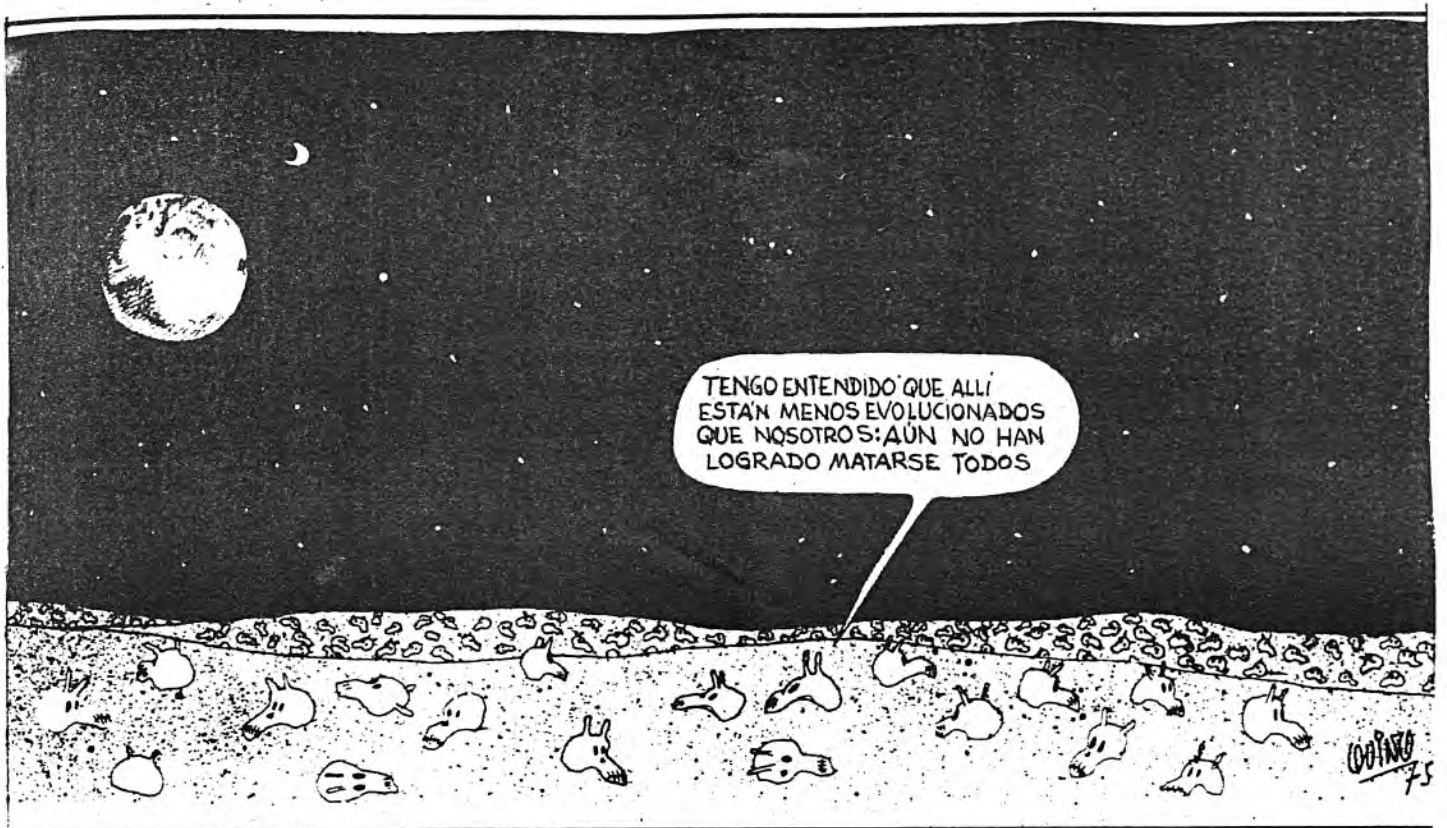
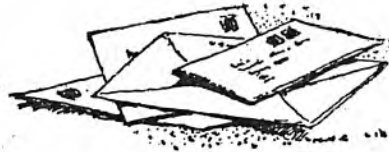
VELLS Pareix que s'han convertit en notícia permanent. Els de Cala Rajada van de dinars: dia 19 en feren un altre, amb devers seixanta persones, a l'Agulla i el 10 de juliol n'han de fer un a Canyamel. També escoltaren una xerrada del P. Gregori Mateu i estan a punt d'obrir la tómbola.

A Capdepera s'està fent el recompte del número de persones amb edat de jubilació per conèixer la realitat i no deixar ningú defora. Pareix que prest hi haurà un local de reunió i no estaran molts a reunir-los i donar-los la paraula a ells.

També es parla de fer una residència i hi ha opinions per a tots els gusts.

INTERESSOS? L'Ajuntament nou ha allargat 15 dies més el plaç per a la revisió de les normes subsidiàries (cosa que ja s'havia fet uns mesos abans). Es veu que La Mesquida i altres cales pesen molt.

RESPOSTA A MATEU GILI

He llegit amb gran interès l'article firmat per Mateu Gili damunt el Cap Vermell del mes de maig passat; l'article es titulava "Bomba atòmica made in USA".

En Mateu Gili té raó en certes coses que diu dins aquest article, però pens que l'explicació falta, i que és un article completament per un costat, i que l'assumpte és molt més complicat de lo que pareix.

Primerament, no crec que una bomba atòmica amb una falç i un martell sigui millor que una amb estrelles; pens que lo millor seria que no n'hi hagués cap ni una i que de moment els americans parlen de posar-les, però els russos ja les han posades! I miren amb sa cara cap a noltros!!! No crec que els russos tenguin por de que noltros les facem una guerra; tots els països de l'Europa no tenen ni una dècima part de l'armament que tenen ells, així que no val la pena el parlar de cinisme.

Es vera que les dues bombes que els americans, a la fi de la darrera gran guerra, han tirat damunt el Japó han costat moltes persones; fins i tot diré que n'han costat massa, però, si no fos estat així, i quant de temps encara el Japó hagués continuat la guerra? I si ell hagués tengut un dia la bomba, i qui me pot assegurar que no l'hagués tirada ell també? I durant aquest temps, i quants de milions de gent haurien mort? i Pensa En Mateu Gili que els alemanys, japonesos o russos no l'haguessin tirada? Justament ara, perquè molts la tenen, el perill de tirar-la és més petit, perquè un té por de l'altre!! però no perquè sigui millor.

No és ver que cada rus mos tengui ràbia i siguin molt perillosos, això són romanços. Primerament Russia té 250 milions d'habitants i el Partit Comunista Rus només té 25 milions de socis, els altres 225 milions "caminen" com els altres fan la música i callen.

(passa a la pàgina següent)

(ve de la pàgina anterior)

Es possible que més de tres milions d'alemanys hagin firmat el Krefelder appel; jo visc a 20 quilòmetres de la frontera alemanya i vaig a Alemanya al manco tres o quatre vegades cada mes; i puc assegurar que aquestes persones no són comunistes, però la gent té por!! I són manipulats per organitzacions comunistes i diuen "Lieber Rot, als TOT", o sigui, "millor roig que mort..." Això no és una solució ideal, perquè cap país vol ésser ocupat per un altre.

Tampoc crec que escrivint una carta al "pistoler Reagan" faci canviar les idees dels americans, com si se vol escriure a l'ex-cap de la policia secreta russa el Sr. Andropov, al Kremlin, a Moscú, faran que aquest senyor obri les portes dels molts camps de concentració que existeixen per desgràcia encara allà.

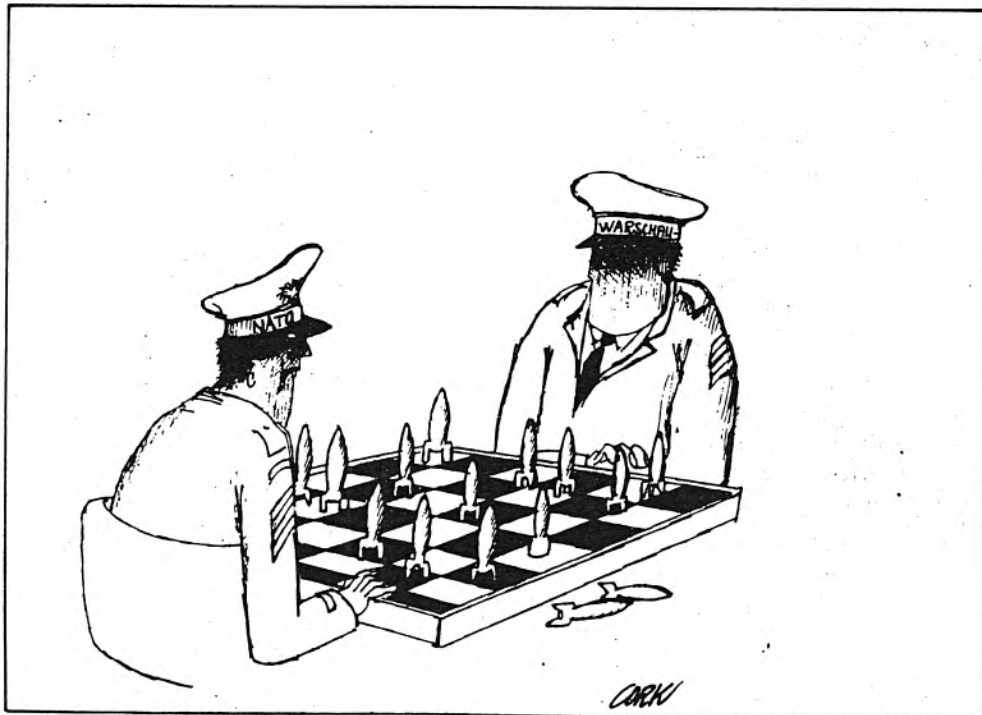
També és ver que mètodes com el de l'Argentina, a on la gent desapareix, no són normals; se pot parlar també de Xile, Hondures, Sant Salvador, Cuba, etc. Però també es pot parlar de Rússia,

amb centenars de milers de persones en presó per política, manicomis; es pot parlar de Polònia, de Txecoslovàquia, Hungria, Afganistà, etc., etc.

He visitat una part de l'Amèrica del Nord i he visitat una part de Rússia i puc assegurar que no es pot comparar el nivell de vida entre aquests dos països. A Rússia viuen encara 25 anys darrera noltros. Tenen bombes, però no tenen sabates!! I això, després de 65 anys de govern comunista, no és un èxit!!!

No hi ha cap dictadura que sigui bona, ni feixista ni comunista, perquè totes lleven la LLIBERTAT. I, si he parlat sobre tot dels comunistes, és perquè En Mateu Gili s'ha encarregat de l'altra banda, no perquè jo estigui d'acord amb els uns o amb els altres. Lo que jo vull és que encara tenguem molts d'anys pau i LLIBERTAT; i això és una cosa que no la rebrem ni dels uns ni dels altres. Gràcies a Déu ja la tenim, que faci Déu que no la perdem!!!

Waldi Pascual, Mulhouse (France)

per què ?

PER QUÈ a la carretera nova, que passa per Ca'n Patilla, li han deixat unes volteres que pareixen més de pista de carreres que de carretera nova ?

PER QUÈ a Cala Rajada i Son Moll no es reserven uns llocs per a carregar i descarregar els autocars i així no hi haurà embotellaments ni voltes cegues ?

PER QUÈ en el Consell de Mallorca ningú parla de protegir Cala Agulla ?

PER QUÈ tants es queixen d'esser víctimes de injustícies i tants pocs donen la cara ?

DURANT EL MES DE JUNY...

HAN NASCUT:

Juan Manuel Moya Golze
de Juan y Manuela
Rubén Muñoz Sanz
de Rafael y María Isabel.
Pere Andreu Fuster Oliver
de Pere i Agustina.
Gabriel Rodríguez Garau
de Miguel José y María.
Esteban Gomila Espejo
de Gabriel y Francisca.
Urs Walter Bloch
de Walter y Ilonka
Josep Reinés Vila
de Josep i Margalida.

S'HAN CASAT:

Enrique Rodríguez Gamero
amb M^a. Isabel Romera Márquez.
Pere Blanes Amorós
amb Catalina Moll Ribot.
Antoni Melis Perera
amb Aina Serapio Monjo.

HAN MORT:

Margalida Nebot Garau.
Maria Gili Flaquer.

dècimes afuades

Des Pastor de Son Perdiu

Es diaris han parlat
des discurs d'investidura
d'En Canyelles, on pentura,
un nou "record" s'ha lograt.
Tan grossa barbaritat
en matèria delicada
com és sa llegua estimada,
no le podem comportar.
Aquest homo haurà d'anar
a s'escola altra vegada.

.....

Qui des d'es cap des Govern
hauria de donar llum,
es dedica a donar fum
com si li faltàs un pern.
Aquest anirà a l'infern,
i amb ell qualche gabellí
que no s'amaga de dir
que això no en té d'importància.
Quina manca d'elegància!
Fins quan seguirem així?

Et vaig sentir néixer,
quan les persones
et volien enfonsar,
i els prejudicis
tapaven la teva imatge.
Era tard i absurd
el voler acompanyar-te,
l'orgull
hagués tapat la meva alegria.
Sens dubte
ho necessitava.
Sabia que amb això
ells no tenien raó.

Antònia

Joan Rai

LA LLENGUA NOSTRA

El mes passat vaig parlar del Castell, i de passada, d'una altra cosa que també és nostra, i ben nostra. És la llengua.

La nostra llengua.
El nostre idioma.

També com el Castell, perquè l'hem mamada, perquè la portam encletxada dins l'ànima des de sempre, perquè foren els primers sons que sentírem: El vou-verivou de la mare, la dura tendresa del pare, la confiança de l'amic, el xiuxiuejar de l'estimada, des del crit a gorga oberta de la brega fins al mussitar promeses dins la intimitat, perquè la tenim com tenir les mans, el nas o el pel; no hem sabut estimar-la ni protegir-la com calia. Ni hem sabut, tampoc, encobeir-la com a valor fonamental de la nostra cultura, ni com a signe -el signe més signe de tots els signes- inequívoc de la nostra identitat.

No és fàcil sostreure's de damunt el predicament de molts d'anys. Servam encara els records de quan a les escoles, els mestres, ens deien que només era "un dialecto para sonrojarnos" i, fins i tot, que era subversiva perquè atemptava contra el lema de "una, grande y libre". Amb una paraula, que era, més o menys, un esborranc dins la fosca.

Avui encara n'hi ha que prediquen la confusió, amb unes altres paraules, acarontant els seus somnis de velles nostàlgies, galantegen d'un anticatalanisme esmaperdut, i segueixen emprant el castellà, si bé se'ls endevina que no com a llengua de Castella, sinó com "el idioma del Imperio". I tots sabem quin bescuit se repartia en aquelles noces.

Ja és hora, i ben redhora, de que posem fil a l'agulla; no per fer més sargits, que ja en tenim prou de pedaçaments, sinó per posar les coses clares, i el xocolat espès. I mai podrà ésser espès el nostre xocolat si els preparam amb els dubtes i la confusió, que són els ingredients bàsics dels receptaris dels enverinadors del nostre temps.

La nostra llengua és el català.
El nostre idioma és el català.

Tot el demés són solfes que no entonen, punyides de vogamarí per emmatzinar la veritat.

El qui encara està posseït per la confusió, que investigui, que cerqui, que consulti els filòlegs, però que deixi de ballar la dança rabiosa i esguerrada dels dubtes, perquè cadellen i es multipliquen i soscaven les arrels de la nostra cultura.

La nostra llengua és el català, ja ho he dit, i no és una forma d'expressió casolana ni de segon ordre, és equiparable a qualsevol idioma del món. I pel simple fet d'esser la nostra, cal que l'estimem, que la defensem, amb dents i ungles si ve el cas, que l'estudiem, la coneguem, l'escriguem, la lleguem i la parlem amb correcció, per encobeir-la amb afany, per protegir-la com un do, per reivindicar-la com un dret que la Constitució ens dona i com un deure que tenim amb la nostra terra i la nostra gent, per respectar-la sense emperòs, com se respecta una mare, per ennoblir-la, per defensar-la dels jutipiris que li han fet i que li fan els sembradors de vent i els pràctics del malbocí, per acarontar-la d'esperança, per bressolar-la dins el cor, com a penyora que ens ha deixat la Història, per custodiar-la com herència per als nostres fills, per restituir-la al lloc que li pertoca dins els nostre viure de cada dia.

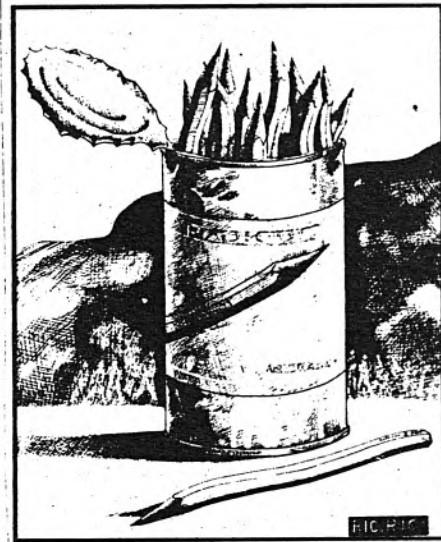

2 Quananava per acabar aquest escrit, ha caigut dins les meves mans la "Ultima Hora" de dissabte, devuit de juny, on se comenta, lingüísticament, el discurs de investidura del President del Govern Autonòmic.

No entraré en polèmiques ni discussions, Senyor President, però m'agradaria sebre com s'ho engirgolarà per promoure l'ensenyança a les diferents Illes de l'ús correcte, parlat i escrit, del mallorquí, el menorquí i l'eivisenc.

Un senyor del meu poble, Senyor President, escriu en castellà perquè diu que el mallorquí no té gramàtica. ¿Com es pot ensenyar a escriure un idioma sense gramàtica? Fa anys un senyor ministre se va treure de la màniga una llengua nova: "La lengua de las Baleares", vostè, Senyor President, ha batut el rècord: se'n treu tres.

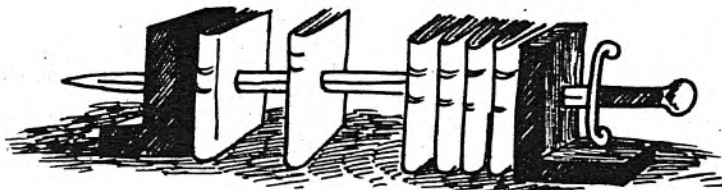
En Planas Sanmartí qualifica el seu parlament de "antologia del dispa-

te", jo, si ha tengut l'amabilitat de llegir-me, haurà vist que als qui prediquen la confusió els qualific amb més duresa.

De totes maneres, Senyor President, li aconsell que doni un repàs per l'Estatut.

Gràcies.

HEM FET AQUEST NÚMERO:

Joan Nebot	Gregori Mateu
Mari Germa Melis	Margalida Rexach
Joana Colom	Mateu Gili
Jaume Fuster	Tonyi García
Biel Pérez	Pepeta Bestard
Ani Muñoz	
M ^a . Antònia Nadal	
Pep Terrassa	
Maria Vives	
Joan M. Rosa	
M ^a . del Carme Fuster	

Els articles publicats en aquesta revista expressen únicament l'opinió dels seus autors.

Bolletí de l'Obra Cultural Balear
Capdepera-Cala Rajada
JULIOL 1983
Carrer d'Es Port, 43 - CAPDEPERA
Dipòsit Legal: P.M. 497/80
Imprimeix: Apòstol y Civilizador, Petra.

GUSTAVO.

Nos podries parlar de la teva evolució, no ja artística, sinó humana. Tots aquests anys de lluita des del començament fins ara que tens una posició més estable i reconeguda. Mallorca, París, Berlín...

Cada entrevista, cada conversació, cada moment és un punt final. En aquesta conversa en que podem anar més enllà de la pregunta típica (com vares començar, quins colors usaves, quants d'anys tenies), intent posar-me més tranquil i pensar un poc més profundament, perquè vint anys des de la primera exposició fins ara, i aprofitant aquestes entrevistes o reunions amb gent agradable, és un punt i a part fins a continuar després.

Fins ara jo podria dir amb dues o tres paraules lo que m'ha suposat: Sebre que una persona és molt poca cosa. Sigui pintor o sigui lo que sigui, com a persona és molt poca cosa quan està tot sol "por ahí".

Parlar amb Gustavo Peñalver, GUSTAVO és de lo més senzill. El conegut i reconegut pintor, és un excel·lent conversador que fa senzilla qualsevol entrevista. Al manco aquesta és la impressió que noltros en treguerem. Al llarg de la conversa anaren sortint a la superfície tota una sèrie de vivències i d'experiències d'un home que, feel a uns principis granítics, ha sabut recórrer un camí, no sempre fàcil, al final del qual, sens dubte, aguarda el reconeixement del públic.

Aquesta és l'entrevista amb GUSTAVO, un pintor mediterrani trasplantat al cor d'Europa i que, a través de la seva obra, fa arribar a tot el món la llum i el color de nostra terra.

Trobar-se amb un altre idioma; trobar-se sense amics, sense ajuda (professionalment no se t'obrin les portes tan fàcilment). Això és un clan, és un ghetto, i arribes a entrar-hi quan arribes a tenir una sèrie d'amistats o quan arribes a tenir força i constància i humil... Jo no diria humiliat, però sinceritat; s'ha de lluitar per esser sincer al màxim possible.

Llavores a mi lo que me suposa al final és poder dir: "és estupendo la gent agradable que arribes a conèixer". També coneixes molta gent desagradable, però a la fi et quedes amb aquest grup de persones agradables, gent sincera, gent sensible.

Al cap darrer arribes a poder disfrutar d'un treball que t'agrada, viatges, has guanyat una llibertat i un grup de persones amb les que pots tenir amistat fins a la fi de la teva vida.

Això és l'important. No és tenir nom, no és fer carrera, no és res, sinó arribar a ampliar el contacte humà, les amistats, de forma profunda.

Vint anys... Jo ara vos podria parlar de devers 70 ò 80 exposicions individuals. Vos podria parlar de vuit o deu períodes que he tengut i que els he cremat tots, des de que jo estudiava de delineant, després arquitectura (i no m'interessava, no m'agradava), passant per publicitat i mostradors de Palma, distintes firmes comercials (com N'Andreu Buades, En Miquel Frau dels frigorífics), passant per dibuixos en el "Balears" (il·lustració de textos d'En Toni Pizà i d'En Joan Bonet), arribant a tenir una secció fixa... Això eren els començaments.

Llavors la gran locura de fer una volta a Mallorca amb camell, amb En Miquel Vidal. Tot això era una mescla de trobar un camí més o manco interessant o exacte per fer lo que jo volia. I cercava formes de feina i d'expressió i d'estil per arribar a dir: "Ara em dedicaré a la pintura".

Decidir-me i deixar tot lo que era publicitat, decoració, murals i tot això, per dedicar-me a la pintura. I, una vegada sebre que jo podia dedicar-me a la pintura (jo tenia 18 ò 20 anys), sebre en quin estil et trobes, on te trobes.

Ets un autodidacte, casi, maldament vagis a acadèmies. Cremes etapes per arribar a dir: ara vull fer amb colors "fauvista". He passat pel cubisme, he passat pel surrealisme, figuratiu total al començament, realista total (casi hiperrealista), he fet retratos de senyores de Ciutat a hores (i cada dia anar a ca seva i pintar aquella persona)... Tot això són etapes fins, a la fi, arribar a trobar...

No vas tot sol en aquest camí, vas trobant gent molt interessant... Com la cançó d'En Jacques Brel... Llegir com he llegit jo, quan estava a Bruseles En Miguel Hernández, més que En García Lorca, encara que aquest és més fàcil, és més líric, té més símbols; me costava més, però m'agradava per lo dur que era. Aquell esforç conectava amb la rebel·lia que jo tenia en aquell període.

Vas realitzant-te, vas acompanyat de gent, de idees, opinions, cançons, textos, coses que t'acompanyen en silen-

ci... Però aquesta gent, morta o no, les seves opinions, és una gran ajuda. Vas acompanyat d'aquesta gent. Un futbolista té 50.000 ò 100.000 persones un moment que l'aplaudeixen o l'insulten, però tu tens aquesta cosa espiritual, de llegir i sebre que aquella persona, aquell text, t'acompanya i t'ha ajudat... Això és extraordinari. El quadro teu no viu fins que hi ha una persona davant que hi queda entusiasmada.

Has parlat de que la vida està feta de punts i a part. Això suposa rompre un claustre que t'havies fet per néixer a una vida nova. Amb quins moments t'ha costat més rompre perquè t'hi trobaves bé?

Hi ha hagut quatre o cinc vegades. Sebre que estàs amb una galeria econòmicament bé i rompre. Però no rompre per anar contra la galeria, sinó simplement perquè sabia que aquella emoció se m'havia acabada; m'ha passat moltes vegades. Mira, la "Pelaires", fa 14 anys, jo tenia un contracte de dos anys quan era el grup de Ritch Miller, Jacobson i N'Amengual; guanyava doblers cada mes, però no era la meu, jo havia de rompre amb allò, jo no sentia cap emoció més. O te decideixes a fer un nom i una obra, i has de sortir. O et decideixes a viure tranquil a un racó.

Jo vaig a base d'etapes emocionals, som un pintor visceral. Amb molta passió, amb molta nostàlgia; possiblement un poc massoquista, perquè quan més patesc i més tot sol estic, més tancat estic, més gris és el temps de Berlín, més fred és, jo me tanc i és com ficar-se dins la placenta. Allà me vénen tots els records i les coses interessants, positives o negatives, agressives moltes vegades. O escoltar música i anar-me'n a un racó i plorar; tenir necessitat de plorar dos o tres minuts. Això són etapes en que dius: he de rompre amb un munt de coses, amb una situació econòmica estupenda, amb una sèrie d'amistats que he fet fins ara però que ja no encaixen segurament amb el camí que continuaré.

(passa a la pàgina següent)

(ve de la pàgina anterior)

Vas passant etapes, situacions i moments i te ve tot molt embullat, com abstracte. Tu saps que tens una necessitat de canviar de situació. Te trobes que estàs avorrit, estàs deprimat, i comences a embolicar-te amb un paper i un llapis i acabes rompent un contracte amb una galeria, canviant d'amistats, casi. És una cosa.. no arribes a sebre...

¿No t'has vist en cap moment en en la necessitat d'haver de fer concessions? ¿De claudicar en certs aspectes artístics per arribar allà on volies?

Artístics no. A nivell personal, sí. Concessions de dir: demà m'ha de presentar a tal hora a aquell individu i a mi m'agradaria més pintar fins a les tres de la matinada o les quatre; acabaré esgotat, i dormir fins a les onze; i haver d'anar a aquella persona, a aquella galeria a les nou del dematí. Amb això sí que ha de fer una concessió personal, però artística no.

La darrera anècdota va esser a un sopar a Nova York amb la meva galerista. També hi havia la meva dona i uns altres galeristes, i m'estaven dient: tu que has fet tanta cosa de Mallorca, amb aquells arbres i aquelles flors (aquelles coses que feia amb l'espàtula, amb gran espontaneïtat), podries guanyar molts de billets. Això una galerista jove, 42 anys, una dona molt activa. Jo li vaig dir: tu també, ja veig per on vas. Vaig fer una cara tan desagradable, supòs, que ja no va voler continuar aquesta conversació; se'n va tèmer que no anava bé l'assumpte aquest. La meva dona m'ho ha recordat varies vegades: aquella cara que vares posar...

Me torna agressiu que una persona estigui lluitant per aportar algo a la història de la pintura, en gran o en petit, amb majúscula o amb minúscula, a mi m'és igual, però aportar algo. Són tics, són manies que t'afiques dedins. Jo hew de fer algo interessant, i és una de les formes d'arribar a fer alguna cosa, maldament no ho aconseguixis. I després que te vengui aquesta

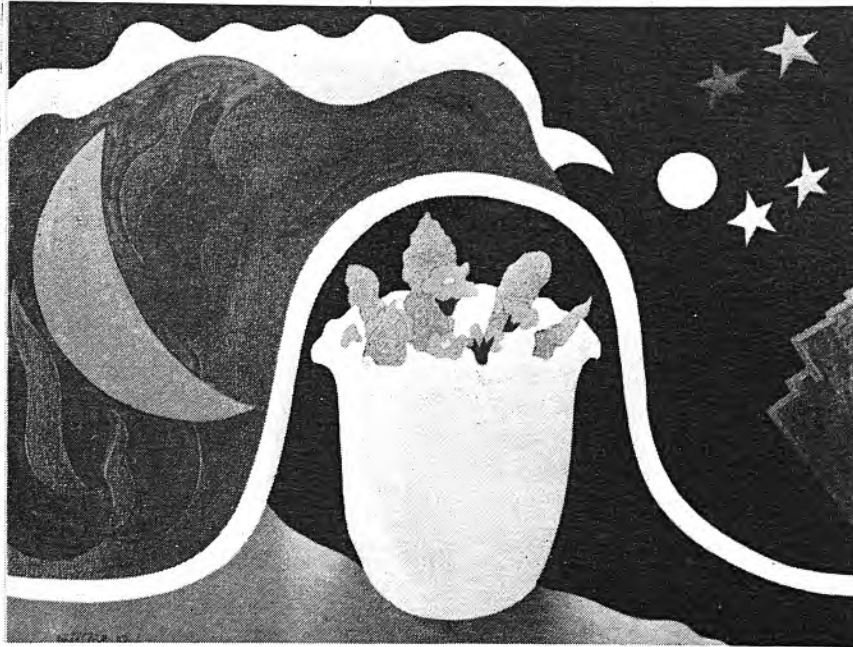
senyora, que sap que guanyarà milers de dòlars si tu li pintes floretes, quan ja he obert un camí per jo, i se n'ha donat compte de que la meva pintura agrada...

Concessions artístiques, ni una! ni una!!

El primer any que vaig anar a Bruseles a viure, l'any 64-65, vaig tenir la possibilitat de fer per a una fàbrica de torxons (aquestes receptes i aquests calendaris de tela que s'usava posar dins les cuines), era una moda fa vint anys, i supòs que encara deu durar però a mi no m'interessa. Una fàbrica que va veure coses meves a una exposició em va dir: podries pintar-nos uns torxons... I jo necessitava doblers i vaig fer això, ho vaig fer per guanyar diners. Vaig dir: faré això dos o tres mesos. Idò al final ja no podia més.

I em deien: ara podries fer aquestes coses que fèies tu (aleshores jo feia coses de Mallorca encara), aquestes coses de Mallorca, aquests ametlers en flor són tan estupendos. En aquell moment em pagaven un tant i volien pagar-me tres o quatre vegades més, perquè sabien que en podien vendre a mils, a base de serigrafia.

Vaig rompre. Aquí N'Andreu Buades em deia, fa deu anys més o manco, quan jo ja pintava neo-cubista per la "Pelaires", tu podries fer un paisatge de Calvià que me va agradar una vegada... També necessitava doblers, perquè m'estava construint un estudi a Portals Nous, i vaig passar tot un vespre provant de pintar aquell paisatge. Me'n vaig anar amb il.lusió, perquè, com En Picasso ha dit moltes vegades m'agradaria pintar com En Rousseau, és vera a mi m'agradaria sebre pintar com En Mercant (perquè és interessant i és boníssim el tio). El conec personalment fa vint anys, i li he dit. Anar-me'n allà amb el bloc, fer un dibuix, anar a l'estudi i començar la tela i fins a les tres o les quatre de la matinada pintant allò; acabar esgotat i destrossat, i odiar-me a mi mateix. I dir: Quina concessió més idiota! Per guanyar cinquanta o seixanta mil pessetes aleshores.

He acabat amb aquestes coses. He intentat concessions, però se m'han acabat; per sort, de manera casi inconscient. He acabat perquè no he pogut continuar. La meva sinceritat segurament m'ha dit: Tu per aquest camí no vas, això te surt una merda!

¿Per qui t'has sentit més esclavitzat: galeries, doblers, inseguretat?

L'amenaça ve perquè a vegades som egoista amb aquest aspecte artístic. Fa dos mesos la galeria m'ha escrit una carta que volia una sèrie de serigrafies; unes tirades de serigrafies meves perquè havia tengut molt d'èxit a Nova York, amb el seu grup, i va vendre cinquanta serigrafies amb quatre o cinc dies (és molt!). I aquesta dona em va escriure dient: Això va molt bé, els podries imprimir una altra vegada; les podries fer "E.A." (epreuve d'artist). Tu a les altres les tens numerades i firmades, ara les podries fer "E.A.". Vaig estar a punt, li vaig donar voltes tota la nit. Eren una sèrie de milers de dòlars... al final, res!

Tenc una sort: aquest egoisme meu, personal, de voler viure bé i lliure, que te fa fer moltes trastades dins la vida, a la fi (no sé per què, és una cosa inconscient) és un do. És un do perquè l'endemà dic: Què me'n fot a mi dels doblers o no doblers!

Tenc altres coses que fer, estic embolicat amb altres estils: relleus de fusta, o tapissos (que ja en tenc deu o dotze), ara vull fer ceràmica a Pòrtol... Me basta això! ¿Per què m'he de complicar la vida? Jo he de tirar endavant amb lo meu i s'ha acabat!

La galeria, més que tot lo altre, ha intentat esclavitzar-me. Sí, perquè veu la possibilitat de que li facis guanyar doblers. Això és lo trist de la història. Jo tenc 44 anys i trob tios que en tenen 60 i mos parlam i mos coneixem bé fa quinze o vint anys. En Miró, fa vint i cinc anys que el conec, em deia sempre: La constància no és sols per seguir una línia de la teva pintura, de la teva personalitat, sinó que és una constància per no podrir-te amb les galeries. Jo no en tenia ni puta idea, perquè jo aleshores només coneixia les galeries provincials, de Palma i això, però quan t'afiques amb galeries que ja s'hi juguen molts de billets, de edicions que te fan per tu, cartells... Aquí exposaré un cartell de l'exposició de Nova York (els venen a 50 dòlars, en serigrafia) els venen com a panets. I mouen tants de billets! Aquesta gent té un equip de 15 ò 20 tios i a cada un li dona milers de dòlars. Al final hi ha un deu per cent d'interés artístic i lo altre és guanyar doblers.

|(passa a la pàgina següent)

(ve de la pàgina anterior)

¿Hi ha una multinacional de l'art que és la que crea el gust i els valors?

Existeix. Vis a vis del client, sí. El manipulen total. Llevat de la gent que és sensible i se'n fot de tot, que està per damunt i per davall de moltes coses. Aquests se'n foten, va a lo seu; i són aquests que en el final són bons. Perquè són aquests que compren a tios de 25-30 anys amb aquesta idea romàntica... "a lo millor em qued amb una cosa de valor d'ell, però me'n fot. A mi m'agrada, ho tenc a ca meva i s'ha acabat. L'emmarc, el tenc devora un moble antic, devora una ceràmica, aquesta cosa de gust...".

N'hi ha d'aquests. N'he vists a Amèrica; tios que se'n foten de si val o no val. Ells tenen, perquè tenen milions, inversions en obres d'art. He vist la millor exposició a la casa d'un metge de 70 anys amb una cultura extraordinària. Aquest homo tenia la col·lecció cubista més important d'Amèrica. A una habitació hi tenia tot el cubisme espanyol: Gris, Picasso, Cuxart, Tàpies...

¿L'aprofundir dins la teva art t'ha exigit obrir-te a altres manifestacions artístiques i literàries, o t'ha absorbit fins a quedar-te posseït de la pintura?

Visc posseït, però només una setmana o dues intensament. Arriba un moment en que necessit de les altres arts. Jo som un gran aficionat al cine, m'agrada moltíssim, com m'agrada moltíssim la música, sobre tot el jazz. Sense ells no podria pintar, se m'acabaria la benzina.

Quan no tenc idees o les idees que surten són fluïxes, quan no les tenc clares, necessit emocions, i aquestes emocions moltes vegades les provoc, i les provoc gràcies a altres arts. A lo millor m'afic dins un cine a les dues o les tres (quan comença) i estic dos dies o tres en el cine veient totes les pel·lícules de la gent que m'interessa (Bukovski, Ferreri, Buñuel, Saura, vaig sempre a la Berlinale...).

Estic absorbit per la pintura, lo que jo toc, però m'interessen moltíssim les altres arts. Lo únic que me sap greu és no poder tenir converses, com jo tenia abans, fa deu anys, a Portals els diumenges i dissabtes (venia En Brunet de Manacor, En Molina, N'Amenqual, Ritch Miller, Jacobson... mos reuníem hores i hores). Això me falta.

¿No tens un cercle a Alemanya?

Sí, però és una lluita. Tots són professionals. Jo vaig tenir un estudi (el vaig deixar perquè vaig estar malalt. L'estomag i el fetge fotuts d'imprimir serigrafies del dematí fins al vespre. I llavors el vespre encara pintava. Vaig acabar esgotat!). Ara m'he fet un nom; si no recorden el meu nom, diuen: "aquell espanyol que fa aquells colors..." casi tothom me coneix a Berlín.

Entre Berlín i l'Alemanya Occidental, amb set anys, he venut devers 600 ò 700 serigrafies (és molt) i devers 60 ò 70 olis. He fet coses per al Senat: m'ha comprat un mural. Hi ha una Casa de Cultura amb unes instal·lacions magnífiques.

El millor amic meu és un grec que ha estat aficat en política, amic d'En Theodorakis. Fa gravat subrealistes on surten els mites i els déus grecs. És fantàstic.

Els colors de la teva pintura...

Mediterrani total. Sempre dic que el meu pare espiritual és Picasso, per moltes coses, de caràcter sobre tot, temperament, i després, el meu tio és En Miró. A les entrevistes sempre dic això. No perquè me paresqui a En Miró, és una altra generació, altres temes, altres vivències, però és pintura mediterrània: color, aquesta nostàlgia, aquest romanticisme; hi ha una cosa entre loca, de valentia, d'espontaneïtat, de frescura, aquesta cosa infantil...

¿No t'has deixat engolir per l'hermetisme centre-europeu?

No, no. És estrany, amb set anys a mi el mur no m'influeix per res. Tots els altres hi han caigut: habitacions amb el mur ficat i venga... El

mur està allà. Berlín és com mitja Mallorca; una ciutat enorme amb molts arbres... és una ciutat interessant, molt viva.

Ara tenc més contacte amb Amèrica. No m'ha engolit. Quan vaig d'aquí a Palma veig un garrover i estic pensant amb quina forma podria simbolitzar jo aquest garrover en els meus quadros. Quan estic fotut la meva dona em diu: d'aquí a dues setmanes ja seràs a Mallorca i podràs menjar el teu bacallà... Aquesta és la millor medicina. Estic molt unit al Mediterrani: els ametlers, les marjades...

¿Et sents a prop de qualcú de per aquí?

Quan arrib a l'aeroport, només davallar, tenc problemes. Me costa amotlar-me. Hi ha una espècie de reacció de, jo no diria odi, però d'emprenyadura. És una mescla de coses que no les he arribades a aclarir. Sentir parlar un altre idioma: la meva llengua, però de coses materialistes. Els taxistes estan reunits allà, es pensen que jo som estranger, i totd'una: Eh! Hotel tal! I duros: només sent parlar: "I jo ara faré una carrera, i he guanyat molts de duros...". És un xoc. Lo que abans, en temps d'En Franco em molestava moltíssim (duana, guàrdia civil, control), ara són molt simpàtics; ara s'ha passat als taxistes i la gent

dels duros. Després, quan som aquí m'ho pas molt bé i procur engolir el màxim de les coses, oxigenar-me. Endemés sé que això, en tornar-me'n, representa produir, que per jo vol dir viure.

¿Què és el futur per tu?

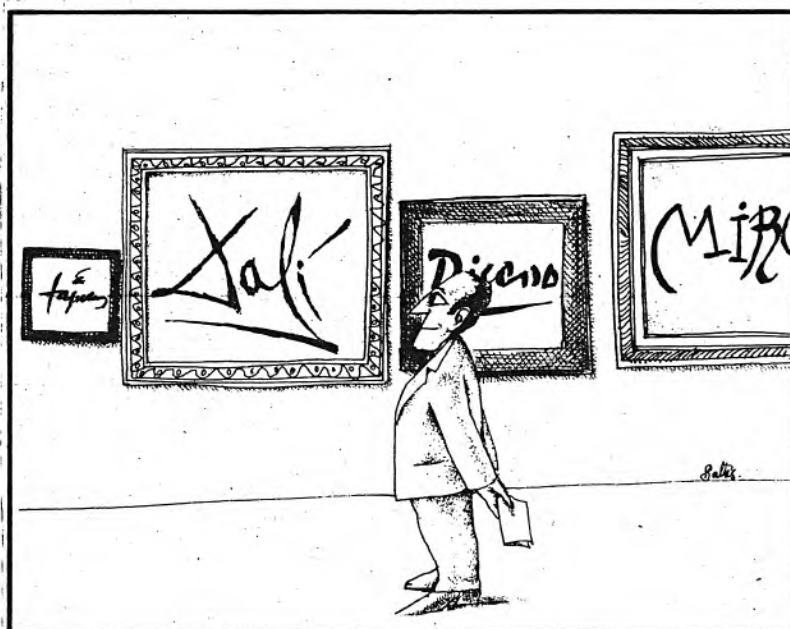
Cercar més tècniques. Ara estic embolicat amb els tapissos i escultures de fusta pintades, relleus. Ja no són només olis i guaxos i dibuixos... Ara ja hi ha serigrafies o m'editen coses amb unes altres tècniques. El futur és per jo, de cada vegada més, industrialitzar la meva pintura; però industrialitzar en el sentit de més clients, un mercat més ampli, amb la galerista aquesta americana.

El futur per jo és una qüestió de temps, a deu anys o quinze, per sort jo estic ben llançat. La meva pintura, endemés d'estar en els museus, a Amèrica va per anar a més museus i més per endavant.

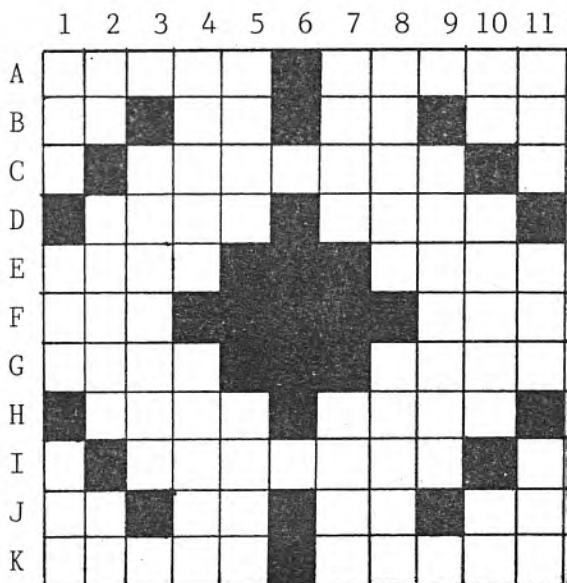
¿El futur és Berlín mirant a Amèrica?

Sí, sí. Al manco els pròxims set o vuit anys. Jo no vendré a Mallorca per viure-hi tranquil.lament i pintar i produir fins que no tenguí devers cinquanta anys, que és lo que va fer En Miró.

Sort! I fins a una altra.

MOTIS ENCREUATS

HORITZONTALS: A) En femení, persona unida a una altra per l'amistat. Cansada d'alguna cosa.- B) Figuradament, aliment diari. Article. Pronom. Acció o efecte de fer servir.- C) En la numeració romana, un. Altura, en relació amb el nivell de la mar. Abreviatura de punt cardinal.- D) Al revés, just i net de tota culpa. Ocell blanc que neda, apreciat pels seus ous i carn.- E) Encès d'ira. Cert joc de cartes.- F) Part subterrània d'una planta. Corrent natural i contínua d'aigua.- G) Partícula o cosa molt petita. Peu i cama d'un animal.- H) De moviments lleugers. To que es dona a cada so d'un sistema musical.- I) En la numeració romana, cent. En femení, sense nom o signatura. Consonant.- J) Llengua provençal. Article. En castellà, pronom personal. Riu de Itàlia.- K) D'acord a la justícia i a la raó (en femení). En

plural, cereal semblant al blat amb espigues petites.

VERTICALS: 1) Herba cultivada per la fulla aromàtica i que es menja. Sentiment de irritació violenta o d'enuig intens contra algú. Al revés, diversió, entreteniment, exercici sotmès a regles en el qual hom guanya o perd.- 2) Part del cos al final de cada braç. Feta sortir (una cosa) d'on estava amagada, continguda o retinguda. Nom de lletra.- 3) Vocal. En femení, semblant, igual a una altra. Abreviatura de punt cardinal.- 4) Fred com el gel. La seixantena part d'una hora.- 5) En plural, d'alçària notable o superior a la corrent en la seva línia. Teixit molt fort de cotó.- 6) En la numeració romana, un. Abreviatura de punt cardinal.- 7) Completa, acabada, perfecta. Fibra artificial semblant a la seda natural.- 8) En la direcció de baix a dalt. Arbre petit de fulles ovals i fruit en pom.- 9) Consonant. Victòria de l'enemic. En la numeració romana, cinc-cents.- 10) Pronom personal. Cuinada. Nom de lletra grega.- 11) Animal de molta resistència més petit que el cavall. Apèndix amb que acaba el cos dels animals. Porció de menjar que es mastega o es pot mastegar d'un cop.

SOPA DE LLETRES												
VUIT PROFESSIONS JURÍDIQUES												
A	D	V	O	C	A	T	A	R	R			
B	C	C	G	L	D	H	E	O	O			
F	J	O	G	A	H	J	D	T	D			
N	J	V	N	C	K	A	L	C	A			
M	O	N	L	S	X	O	M	E	R			
P	N	T	Q	I	U	R	O	P	U			
S	P	T	A	F	U	L	V	S	C			
X	Q	B	Y	R	Z	R	A	N	O			
B	M	S	C	T	I	D	U	I	R			
A	E	J	U	T	G	E	F	A	P			

LLIBRES PER A UN ESTIU

EL LLIBRE ha d'esser considerat com una jogueta més. El llibre té un gran valor.

TRES importants funcions s'haurien de tenir en compte en comprar un llibre infantil o juvenil:

1.- FUNCIO DIDACTICA:

La jogueta en general i el llibre en particular han d'enriquir la personalitat de l'al.lot, desenvolupant la imaginació i la fantasia, el desig de conèixer noves coses li ajuda en el seu procés de socialització en aprendre d'una manera intuïtiva el seu propi món, al temps que li presenta el món exterior que provoca en ell noves idees i aspiracions d'empreses i treballs que voldrà imitar.

A més a més, la lectura li potencia rà la millor comprensió de l'expressió escrita, afavorint-li la seva tasca escolar, aprenent sense cap esforç una correcta gramàtica.

2.- FUNCIO IDEOLOGICA:

Tan el llibre com la resta de les joguetes tenen una clara funció educativa: Per un costat els contes, els llibres d'aventures, etc., serveixen per llevar una visió del llibre com a instrument exclusiu de gent sabuda i intel.lectual, donant-li un caràcter més familiar i popular.

Per altra banda deuen fer una important desmitificació del món dels adults, d'unes escales de valors establertes sense cap qüestionament, com és la visió masculista de la realitat que l'envolta, la competitivitat, la manca de solidaritat, etc.

3.- FUNCIO D'ESPLAI:

Tota jogueta és una distracció i entreteniment per l'al.lot amb la que recrea el seu propi món d'una manera equilibrada que li compensa d'aquell "stress" i d'aquelles tensions que pateix en estar immers en aquesta societat feta per i pels adults.

ADJUNTAM AQUESTA LLISTA per si vos dóna qualche idea:

Selección de COLECCIONES ACONSEJADAS. Todos los cuentos estan editados en CASTELLANO y en CATALAN.

LIBROS INFANTILES

LIBROS DE IMAGENES

Editorial LA GALERA: Colección Hablemos.
Editorial JUVENTUD: Colecc. Tina y Tom.

LIBROS CON IMAGENES
Texto sencillo y breve

Editorial LA GALERA: Colección "Ya se leer".
Editorial LA GALERA: Cuentos Populares.
Editorial LA GALERA: Colecc. "Primeras imágenes, primeras palabras".
Editorial JUVENTUD: Colecc. Títeres.
Editorial TEIDE: Colcc. Gigante.

CUENTOS CLASICOS

POESIAS, CANCIONES Y JUEGOS

LIBROS DE CONOCIMIENTOS

Editorial LA GALERA: Colecc. Leer, cantar y jugar.
Editorial BRUGUERA: Colecc. Cuadernos de R. Scarry.
Editorial JUVENTUD: Colecc. Kukuruku.
Editorial LA GALERA: Colecc. Desplega vela.

CUENTOS CLASICOS Y FANTASTICOS

NARRACIONES CON PROTAGONISTAS HUMANOS

CUENTOS POPULARES

DE CONOCIMIENTO

Editorial LA GALERA: Colecc. Nuevos Horizontes
Editorial LA GALERA: Colecc. La Galera de oro.
Editorial LA GALERA: Colecc. Fábulas.
Editorial MOLINO: Colecc. Biblioteca Educativa Infantil.
Editorial MOLINO: Colecc. Horas Felices.
Editorial FONTANELLA: Colecc. Ecología para niños.

. Un grup de MESTRES de S'ALZINAR

DIE GRÜNEN

E L S V E R D S
(Partit Verd Alemany)

! Aquí, a Borheim, el barri amb mestrebballadors estrangers dins la capital, Frankfurt, volem parlar amb la gent "verda" que treballa en aquest barri. Frankfurt és una de les capitals amb més contaminació de tota Alemanya i amb més de 600.000 habitants.

Els membres del Partit Verd presents en aquesta entrevista són: Karl Hoffmann, Anna Steifert, Monika Müller, Ulrike Gros, Annette Mühlberg, Uwe Richtmann, Frank Trümper.

CAP VERMELL: ¿Quin tipus d'organització són "Els Verds"?

"Els Verds", com a grup organitzat esdevé de la unió de molts petits grups moviments democràtics de canvi social i iniciatives ciutadanes; grups anti-nuclears, de desarmament, de protecció de la natura, homosexuals, feministes, de protecció als estrangers, humanització de la ciutat, etc.

Tota aquesta gent no estava d'acord amb la realitat social alemanya ni amb la política que practiquen els partits establerts. La unió i coordinació de totes aquestes opcions socials i iniciatives locals ens va plantejar la necessitat d'una vertadera representació política de la base del moviment unificat, la necessitat de tenir una veu dins el joc polític. La nostra esperança d'entrar en el Bundestag (Parlament) i poder pressionar políticament els partits majoritaris, es va realitzar el tres de març d'enguany; abans tan sols estàvem en els petits parlaments municipals i regionals. La nostra proposta política i econòmica de cara a aquestes eleccions passava per problemes concrets, com l'atur.

Essent en el Bundestag sabem més aviat lo que el govern preten, i així la nostra estratègia de treball social serà més eficaç.

C.V.: ¿Quin és el fonament real dels verds dins el poble alemany?

Es pot dir que un deu per cent dels ciutadans són simpatitzants nostres. D'un cinc a un vuit per cent són electors reals nostres.

Com a partit hem començat des d'abaix de tot, entrant primer en els ajuntaments. Ara dels 495 parlamentaris del Bundestag, 27 són verds.

C.V.: ¿Quina és la vostra orientació política?

D'esquerres, socialista, però més que el Partit Socialista Alemany. Estam distanciat del Partit Comunista, d'orientació leninista.

Creim que els problemes socials, ecològics, humans, es manifesten local i concretament, però expressen les perilloses contradiccions internes del sistema social alemany.

La transformació real de la societat no pot esser realitzada amb un canvi en la forma de poder, sinó que ha d'esser la desarticulació del poder per guanyar la democràcia i la possibilitat d'autodeterminació. Això és com un anarquisme pràctic.

En el moment de la nostra unificació hi intervenen professors d'universitat i estudiants marcats per les revolucions del 68 i les idees d'educació libertària.

C.V.: ¿Es pot parlar d'una història del Partit Verd?

Es pot parlar de diferents moments de compromís i lluita social:

- Lluita anti-atòmica (1975-80) a Brockdorf, Kalkar, Gorleben.

- Desmitificació del Partit Socialista (1977-78). Degut a l'acció terrorista del grup Baader-Meinhof es produeix una limitació dels drets en general i repressió dels grups d'esquerres.

- Unificació del Partit Verd com a partit alternatiu, que preten fer una política i propostes diferents (1979). L'organització és diferent a cada regió alemanya.

- Lluita contra la nova pista d'aterrissatge per l'aeroport de Frankfurt (1980)

Exemple de lluita ecologista per a tota l'Alemanya; guerra civil en miniatura entre la policia i els manifestants.

C.V.: *¿Quina és la vostra forma, no de fer política, sinó de treballar per a una societat millor?*

Miram de fer un treball de base, de possibilitar una consciència de base més enllà de la base del partit. Miram de trobar consens, dins els verds i dins la societat. Les utopies socials han d'esser realitzades amb resistència, no violència i conscientització de la gent.

C.V.: *¿Com concretau el vostre programa polític i d'acció?*

En base a punts com:

- Crítica de la societat de consum amb relació amb l'explotació del Tercer Món.
- Limitació del creixement econòmic per a una millor qualitat de vida.
- Opció per la pau, i com pot esser feta.

Per la pau, ara

GORI MATEU

E L S P E U S

De vegades ens oblidam de reconèixer la meravellosa virtualitat dels peus, quasi sempre despreciats i menyspreats per estar en contacte amb la terra humil i per a viure conformats sense glòries ni afalagaments.

A mi m'agrada molt reconèixer la grandesa de les coses senzilles i petites, que estan allunyades de las glòries de la vida.

Així són aquests membres negligits per molts, però que tenen tanta importància en la tasca de cada dia.

Peus que ens duen a l'encontre de l'amic que ens espera amb els braços oberts.

Peus que s'afitoren dins la terra per aguantar el pes feixuc de les preocupacions i treballs de cada hora.

Peus cansats pel retre de tantes caminades i que sempre ens retornen a casa buscant la tranquil·la pau del descans.

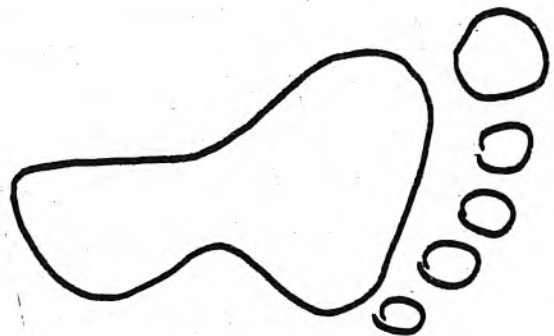
- Minories discriminades.
- Construccions que destrueixen la natura.
- Circulació urbana: la ciutat també és per viure i no tan sols per anar amb cotxe. Més transports públics.
- Humanització de la ciutat; no destrucció dels edificis antics, sí renovació.
- Influència de la política armamentística en la seguretat social.
- Crítica als altres partits polítics.
- Anar fent cultura.
- La política com una part de la vida de la persona.

-o-o-o-0-0-0-0-

Si qualcú vol més informació o mantenir correspondència:

UWE RICHTMANN
FREILIGRATHSTR. 47
BORNHEIM
6060 FRANKFURT/MAIN

Mateu Gili, Frankfurt

Peus alleugerats per la il·lusió de viure i que ens porten sense queixes pels camins de pedres, que trepitgen valentament el càrritx de les muntanyes quan anam a contemplar la bellesa de les altures.

Peus ferits per les espines del camí, aturats per les travetes dels enemics, encallits pel gojós treball de portar fidelment tot el pes del cos sense lamentacions.

Peus que han estat creats per apropar-nos bondadosament a l'encontre dels altres... i no per trepitjar-los.

Gregori Mateu Estarelles

- El V Marathon Internacional de Windsurfing de Cala Rajada, ja és història. Una història que intentarem resumir breument, a pesar que tots, segurament, ja en tenguen coneixement.

- Enguany, per primera vegada, la travessia es va fer en sentit invers. O sia, Ciutadella-Cala Rajada. I això, juntament amb altres factors, en va fer d'aquesta edició, quelcom positiu. En general.

- Deim en general perquè hi va haver genteta i una certa animació a l'arribada. Inclús la Banda de Música hi va ésser.

- Deim en general perquè les barques de "bou" col.laboraren, després d'una setmana de feina, a que la cosa sortís bé.

- Deim en general perquè no hi va haver cap accident ni cap denou.

- Deim en general perquè es va tornar a batre el "record" de la prova, deixant-lo en un temps de 2 hores i 21 minuts.

- Però també deim en general perquè una prova amb un pressupost com el del Marathon Internacional de Windsurfing, "toca" concitar més expectació que la que suposen unes centes de persones.

- I també deim en general perquè entre l'organització i les barques de "bou" hi va haver malentesos i estirades de darrera hora que posaren en perill evident el seu desenvolupament.

- I deim en general, també, perquè hi va haver més gent a l'entrega de premis (per la curolla de la coca i el vi) que no a la arribada dels registres.

- I encara deim en general, també, perquè alguns medis informatius s'han queixat de que a l'arribada sols es donassin notícies en alemany i no en castellà, quan això no és cert ja que es va fer en ambdós idiomes, i en canvi ningú s'ha queixat de que no es fes en mallorquí.

- Resumint. Guanyador, Carlos Iniesta, d'Alacant. Segon classificat, Raphael Salles, de França. Tercer, John Vander Starre, d'Holanda.

- Dir, també, que els onze primers classificats milloraren el temps invertit pel guanyador de l'any passat. I que entre els catorze participants hi havia dues dones -Natahalie Le Lievre de França, i Corinna Tschäschke d'Alemanya- que ho feren molt dignament.

- Conclusió: S'ha millorat en alguns aspectes. Altres són susceptibles de una millora. Alguns han fallat per complet. "Cap Vermell", seguint la tradició del "comité", ha estat ignorat. Gràcies.

- I de futbol? Que no en hem de parlar un poquet?

- Ja ho sabem que ara no n'hi ha de futbol. Lo que fa falta sebre és si n'hi haurà per devers l'Agost.

- Ara per ara, el camp, o lo que era el camp, fa por.

- Màquines, camions i homes, ho tenen tot capgirat.

- És, diuen, la primera fase del futur poliesportiu. O sia, la definitiva situació del terreny de joc destinat al futbol.

- L'Escolar també ha duit a terme la seva primera fase esportiva per a la pròxima temporada. Ha traspassat en Tomeu Moll al Badia de Cala Millor. Per a reforçar la plantilla... del Badia.

- Amb els doblers que en treguin poden fitxar un jugador de Petra, o de Sineu, o de Sa Pobla, o de Mòntilla del Palancar.

- Mos n'alegram p'En Tomeu. Té, ara, una bona oportunitat, jugant a Tercera, de fer-se amunt. Sols li manca, i això amb el temps se sol curar, atemperar els seus nirvis.

- Fins al mes que ve. Estigueu bonets.